

vždy a ve stejné míře, takže nájemce, když mu mimořádnou náhodou užívání bytu i jen na kratší dobu bylo odňato, může žádati slevu té části nájemného, která na tuto dobu připadá (viz § 1105 obč. zák.). Účelem pachtu však je, dosíci výtěžky, a to v jednotlivých hospodářských obdobích, takže nutno požadovati, by užívání pachtované věci bylo znemožněno alespoň po jedno hospodářské období, má-li pachtýř míti nárok na slevu. V souzeném sporu je podle povahy věci a podle lhůt, ve kterých se pachtovné mělo platiti, za hospodářské období pokládati jeden rok. Žalovaný by tedy mohl míti nárok na slevu pachtovného jen, kdyby mu vyřazením parního kotle z provozu bylo bývalo alespoň jeden celý rok znemožněno pachtované pily užívati. Ježto však zákaz kotle používati trval jen od května do listopadu 1931, nároku toho nemá, i kdyby se úřední zákaz kotle používati, pokládal za mimořádnou náhodu podle § 1104 obč. zák. (Viz posudek býv. nejv. soudu ve Vídni, Věstník min. sprav. z r. 1918, str. 272 a násl.)

Čís. 13668.

Nepozbyl-li poškozený práci v podniku následkem úrazu, nýbrž následkem toho, že podnik zastavil práci, nemůže býti výdělek poškozeného před úrazem směrodatným pro vyměření výše požadovaného důchodu.

Byl-li poškozený vyřazen úrazem značnou měrou z možnosti najítí zaměstnání, kde šlo i jen o trochu lepší práci, musí se mu za toto vyřazení z volné soutěže dostati odškodnění přiznáním určité částky možného ušlého výdělku.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, Rv II 446/34.)

Žalobce byl těžce poraněn autem žalované společnosti řízeným spoluzalovaným šoférem. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných placení měsíční renty 600 Kč, ježto se stal následkem úrazu neschopným k práci. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci měsíčních 120 Kč. Důvody: Jest zjištěno, že žalobce jest asi 20% invalidní a nezpůsobilý pro těžkou ruční práci, při které musí používati poraněné ruky. Ovšem z celého stavu věci vychází na jevo, že fakticky i jeho nezaměstnání v dřívějším jeho zaměstnání u frýštátských železáren, není následkem úrazu, nýbrž toho, že továrna zastavila provoz a vzhledem k dnešní hospodářské tísní žalobce pravděpodobně ani stejné zaměstnání se stejným výdělkem by neobdržel, i kdyby byl zcela zdrav a práce schopen. Na druhé straně však žalobce jako mnozí jiní bývalí dělníci v železárnách byl odkázán na práci nádenickou, kterážto průměrně vyžaduje větší námahy a také musí býti pokládána za práci těžkou. Vzhledem k zaměstnání, které měl při nádenické práci po úraze podle výpovědi svědků, mohl vydělati na směnu 16 až 20 Kč. Rozumí se samo sebou, že s naprostou určitostí nemůže býti dnes tvrzeno, že by žalobce, nebýti následku úrazu, skutečně zaměstnání, třeba nádenické měl a že by byl zaměstnán také po celou dobu nyní i v budoucnosti. Ale třeba přihlížeti k tomu, že při nynější velké hospodářské tísní i při nádenické

práci zaměstnavatel si vybírá a vybírá si i tenkrát úplně zdravého člověka, kdyby částečná invalidita dotyčné práci, třeba lehčí nebyla na újmu. Proto jest jisté, že následkem úrazu žalobce jest vyřazen značnou měrou z možnosti najítí zaměstnání obyčejné, kde jde jen o trochu těžší práci. Toto vyřazení právě musí býti respektováno přiznáním určité částky možného ušlého výdělku. Jak výpověďmi svědků jest potvrzeno, skutečně v několika případech žalobce byl z práce propuštěn právě vzhledem k své menší výkonnosti. Proto soud volně uvažuje, přihlédaje zároveň k tomu, že i obyčejné nádenické zaměstnání při dnešní době, zvláště ve stavebním oboru není trvalým po celý rok, přihlédaje k okolnostem již shora uvedeným a také k tomu, že žalobce bere podporu v nezaměstnanosti, uznal přiměřeným, by žalovaní od 21. listopadu 1931 až na další, pokud poměry ovšem nebudou změněny nahradili žalobci na ušlém výdělku měsíčních 120 Kč. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolání žalobce, ani dovolání žalovaných.

Důvody:

Žalovaní napadají rozsudek odvolacího soudu, pokud jím byl žalobci přisouzen důchod vůbec, leč neprávem. Vývody jejich dovolání dovozují s hlediska dovolacího důvodu čís. 4 a s poukazem na rozhodnutí čís. 4359 sb. n. s., že bylo povinností žalobce, chtěl-li za dobu od 22. listopadu 1931 ušlý výdělek míti přisouzený, by v první stolici uvedl a prokázal, jaký výdělek mu za jeho zjištěné zmenšené způsobilosti k povolání ušel, a teprve, kdyby to byl prokázal, mohly nižší soudy za předpokladu § 273 c. ř. s. výši tohoto ušlého výdělku volnou úvahou stanoviti. Tyto vývody však přezírají tvrzení žalobce, o něž nárok opírá, totiž, že před úrazem vydělal ve frýštátských železárnách měsíčně asi 1.200 až 1.300 Kč, že se následkem úrazu stal k těžké práci, kterou tam konal, nezpůsobilý, že je částečný invalida a že za nynější těžké hospodářské situace, kdy nacházejí práci jen úplně zdraví zaměstnanci, poněvadž částečného invalidu nikdo nevezme, jest úrazem připraven o výdělek 1.300 Kč, který dříve vydělával, že však vzhledem k své částečné invaliditě požaduje jen polovici ušlého mu výdělku částkou 600 Kč měsíčně. Nižší soudy, zjistivše, že žalobce nepozbyl práci ve frýštátských železárnách následkem úrazu, nýbrž následkem toho, že železářny zastavily práci, správně usoudily, že jeho výdělek před úrazem nemůže býti směrodatný pro vyměření výše požadované renty. Poněvadž však žalobce po úrazu nádenické práce konal a mohl při nich vydělati, jak zjišťuje první soud, na směnu 16 až 20 Kč, a nelze s naprostou určitostí říci vzhledem na změněné hospodářské poměry, že by žalobce, nebýti následků úrazu, zaměstnání, třeba i nádenické, měl a že by byl také zaměstnán po celou dobu nyní i v budoucnosti, a jest jisto, že následkem úrazu jest vyřazen značnou měrou z možnosti najítí zaměstnání, kde jde jen o trochu lepší práci, správně usoudily nižší soudy, že za toto vyřazení z volné soutěže musí se mu dostati odškodnění přiznáním určité částky možného ušlého výdělku, zvláště, ano jest zjištěno, že žalobce byl v několika případech

z práce propuštěn vzhledem k své menší výkonnosti. Uznaly-li nižší soudy, přihlédnuvše k posudku znalce, jenž nezpůsobilost žalobcovu označil 20%, a k průměrnému výdělku 16—20 Kč denně, který žalobce měl jako nádeník, rentu částkou 120 Kč měsíčně, jest s názorem jejich souhlasiti a není důvodu něco na tom měniti.

Žalobce po právní stránce neprávem dovozuje, že ušlý výdělek měl býti vyměřen podle dosavadního výdělku, a že za něj nelze považovati u žalobce výdělek, který měl bezprostředně před podáním žaloby, nýbrž výdělek, který měl před úrazem, za jehož následky žalovaní ručí. V tom směru se odkazuje na důvody shora uvedené a, pokud se dovolání odvolává na rozhodnutí čís. 11181 sb. n. s. k odůvodnění svého právního názoru, činí tak neprávem, poněvadž právní názor tam vyslovený, ovšem při jiném skutkovém ději, svědčí spíše právnímu názoru tuto vyslovenému.

Čís. 13669.

Dodatel strojů, jenž si k nim vyhradil vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, ale připustil, by byly spojeny s nemovitostí kupitele, nezajistiv se knihovní poznámkou podle § 297 a) obč. zák., nenabyl tím, že za exekuce vedené na základě rozsudku pro zmeškání, který si vydobyl proti kupiteli důsledkem výhrady vlastnictví, stroje z kupitelovy nemovitosti odvezl, práva, nepřipouštějícího podle § 37 ex. ř. vedení imobilární exekuce na stroje kupitelovým věřitelem, která dospěla v době odvezení strojů již tak daleko, že stroje byly již jako příslušenství nemovitosti sepsány a odhadnuty a jako takové uvedeny v usnesení exekučního soudu o dražební vyhlášce podle § 170 ex. ř.

(Rozh. ze dne 22. června 1934, Rv I 696/33.)

V dražebním řízení na nemovitost (továrnu), vedeném žalovanou bankou proti firmě L., byly stroje, jež žalobce prodal firmě L. s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, dne 16. května 1931 sepsány a odhadnuty jako příslušenství nemovitosti dané do dražby a jako takové uvedeny v usnesení exekučního soudu ze dne 23. října 1931, obsahujícím dražební vyhlášku podle § 170 ex. ř. Stroje byly postaveny v továrně firmy L. a asi 1½ roku bylo jich užíváno k výrobě. Na jaře roku 1932 na základě rozsudku, jež si vymohla proti firmě L., dala žalobkyně stroje z továrny odvésti. Žalobu o nepřipustnost exekuce procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Především jde o to, zda se stroje staly příslušenstvím továrny. Ve sporu nebylo tvrzeno, že byla poznamenána výhrada vlastnického práva žalobkyně podle § 297 a) obč. zák. Ze svědecké výpovědi vyplývá, že stroje byly určeny k trvalému používání v továrně, že tam byly namontovány a používáno jich k výrobě v úmyslu, aby byly podrženy pro tovární účele. Na určení strojů k trvalému používání neměnilo nic, že žalující firma předpokládala, že stroje budou zaplacený, nýbrž mohlo to vésti v budoucnu jen ke zrušení příslušenství vrácením strojů. Až do zájemného popsání a do odhadu strojů se nic nezměnilo na vlastnosti strojů jako příslušenství. Okolnost, že stroje teprve napotom, na jaře